

Mare Madre

COMPAGNIE CECILIA

Moeder, zoon en zee

Lotte Ogiers
Gezien op 29 oktober 2026
De expeditie, Gent

In ‘Mare Madre’ staat actrice Marijke Pinoy weer samen met één van haar kinderen op het podium. Met haar zoon Titus De Sutter brengt ze het portret van een zoekende strandjutter en zijn ouder wordende moeder. Tussen de regels door verlang je naar het ‘echte’ verhaal van deze ouder-kindrelatie. Maar misschien is dat te veel gevraagd, en staat er dan te veel op het spel.

02 NOVEMBER 2026

Voor het eerst waagt fotograaf Stephan Vanfleteren zich aan de scenografie van een theatervoorstelling. In zijn werk is de zee nooit veraf en ook voor dit moeder-zoonportret over loslaten zijn de wijkende en terugkerende golven duidelijk aanwezig. Strandjutter Aäron Fabrice de Kisangani is voor de fotograaf en tekstschrijvers Marijke Libert en Fred Libert een inspiratiebron. Zo is ‘Mare Madre’, in een regie van Tom Goossens, losjes gebaseerd op de jonge levenskunstenaar die al twintig jaar de kustlijn afloopt en de zee in zijn zakken heeft.

Op het podium is een kamer met dik geverfde, groenige, kalkmuren opgetrokken. Alles staat een beetje scheef. Schaars licht valt nu en dan door de kleine ramen. Deze binnenruimte is een wankel rustpunt voor de zoon die als verzamelaar vat wil krijgen op dingen. Wanneer hij de deur opent, ruisen de golven luid en stroomt de wereld naar binnen.

La mer

Na de familiekroniek ‘Foreverandevergem’ op Theater Aan Zee (2024) waarin de hele familie Pinoy het publiek verwelkomde in hun tuin, is ‘Mare Madre’ een ingetogen voorstelling. In een eerdere aflevering van Winteruur (13/12/2022) vertelde de actrice op de sofa bij Wim Helsen dat haar zoon Titus schildert en schrijft. Dat “hij ’s nachts de wereld betreedt zonder zijn kamer te verlaten.”

De moeder begrijpt haar kind niet altijd. En hij haar en de wereld evenmin.

In ‘Mare Madre’ sleurt Titus De Sutter Pinoy in zijn gele strandjuttersjas gevonden spullen naar zijn kamer. Hij trekt een wereld op in aan-en afwezigheid van zijn moeder. Zij heeft vele gezichten. Ze verschijnt als pluimige Jan-van-Gent, als dode kamerplant of volkse vrouw. De moeder begrijpt haar kind niet altijd. En hij haar en de wereld evenmin. Soms zet hij zijn radio aan en weerklinken stukken uit Edvard Griegs ‘Peer Gynt Suite’ terwijl hij zijn vondsten uitstalt en bekijkt. Hij overspoelt je met weetjes over potvissen en uitheemse zaden. Maar altijd weer fluisteren of schreeuwen de moeder en haar zoon dat ze moeten “loslaten, loslaten, loslaten”. Dat de dokter bij de geboorte van het kind zei dat hij de zee in zijn oren heeft.

Compagnie Cecilia communiceert over ‘Mare Madre’ dat de zoon “anders denkt en leeft”. In de persmap lees ik nadien dat “de ontmoeting tussen een ervaren actrice en een speler zonder klassieke podiumachtergrond extra reliëf [geeft] aan het verhaal van een moeder en haar zoon die elk op hun eigen manier leren loslaten.”

Tussen de regels

In ‘Mare Madre’ moet het publiek het zonder deze autobiografische informatie doen. Dat is een op zich te respecteren keuze, maar het bemoeilijkt wel de inleving. Vanuit het spel van Marijke Pinoy en Titus De Sutter Pinoy spreekt een zekere kwetsbaarheid waar je tijdens ‘Mare Madre’ frustrerend genoeg geen vat op krijgt.

Ik moet denken aan een keukenvrijwilliger die me elke vrijdag komt helpen bij mijn kookwerk in STUK. Als kind at hij enkel zwarte olijven. Ik vroeg hem tijdens een keukenshift eens om olijven in twee te snijden. Hij legde de helften voorzichtig op een rijtje in een enorme bak. Ik zei hem dat hij ze ook gewoon op een hoopje mocht leggen omdat we alle ingrediënten voor de salade goed zouden mengen. Hij keek me aan en zei: “Lotte (*plechtige stilte*), dus eigenlijk bedoel je dat ik niet zo autistisch moet zijn?” Exact. Dat bedoelde ik. En we moesten heel hard lachen.

De wisselwerking tussen deze moeder en haar zoon verlangt naar gedurfde, naakte authenticiteit.

Dit moment heb ik al veel naverteld. Het bracht lucht en licht in ons contact. Net dat miste ik in ‘Mare Madre’. Zelfs de sobere scenografie van Vanfleteren in het decor van Anton Leysen e.a. voelde te bombastisch. Het romantische personage van de strandjutter te mooi. Je zou het willen openbreken. De clichématige poëzie (“alles komt altijd terug/zoals eb en vloed”) schrappen om de dingen gewoon te laten zijn. Je wil vragen om de gekunsteldheid los te laten. Het is begrijpelijk dat Pinoy in zo’n fragiele voorstelling voor het ‘masker’ kiest, maar de wisselwerking tussen deze moeder en haar zoon verlangt naar gedurfde, naakte authenticiteit.

Hoewel Marijke Pinoy alles uit de kast haalt om niet zichzelf te spelen- ze hangt zelfs als een klagende, kakkende vogel aan de muur- kan ik niet anders dan haar te zien. En tegelijk mis ik iets. Wie zijn deze moeder en haar zoon? Waarom kunnen ze elkaar zo moeilijk loslaten? Wat zit er verstopt onder die laag woorden en gevonden objecten op de scène? Hoewel ik er met een gewrongen gevoel naar blijf kijken, bedenk ik plots dat ze misschien net wél heel erg slaagden in hun opzet. Ik vond het licht tussen de scènes te flitsend, de sferen te wisselend en hun stemmen te luid. Ik wou weg uit deze kamer die mijn wereld niet is. Misschien moet ik die personages ook maar even loslaten en me laten overspoelen door de zee die er altijd is.